

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobců **a) Z. H., a b) Z. H.**, obou právně zastoupených JUDr. Svatavou Míčkovou, advokátkou se sídlem Šumavská 15, Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, a osob zúčastněných na řízení **1) V. P., 2) J. P.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2010, č.j. JMK 23898/2010,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Shora uvedeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 5.12.2005, č.j. výst. 306/B/2004-TR, kterým stavební úřad povolil stavbu oplocení pozemku parc. č. 525/1, k.ú. Pohořelice nad Jihlavou, stavebníkům V. P. a J. P.

V rozhodnutí žalovaného je zejména uvedeno, že v posuzovaném případě stavebníci podali žádost o dodatečné povolení stavby oplocení. Stavební úřad přerušil řízení o odstranění stavby a pokračoval v řízení o podané žádosti. Řízení o dodatečném povolení stavby bylo přerušeno pro předběžnou otázku, neboť žalobci podali žalobu na zřízení věcného břemene k části pozemku p.č. 525/1. Jejich žaloba byla rozsudkem OS Břeclav zamítnuta (rozsudek OS Břeclav ze dne 16.2.2009, č.j. 9C 278/2005-66). Následně stavební úřad pokračoval

v řízení. Dospěl k závěru, že stavba oplocení není v rozporu s kritérii uvedenými v ust. § 129 odst. 2 zák. č. 183/2006 Sb., stavební zákon (dále jen stavební zákon), tj. není umístěna v rozporu s platnou územně plánovací dokumentací, není provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis omezuje nebo vylučuje, není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo veřejným zájmem.

Žalobci v odvolání namítali, že podle tehdejšího územního plánu měl být jejich rodinný dům posledním v řadě a za domem měla vést místní komunikace. Sousední pozemek byl zřejmě ve vlastnictví soukromé osoby, ale tehdejší národní výbor měl k tomuto pozemku právo užívání a byl tak oprávněný s pozemkem nakládat. K takto uplatněné námitce se žalovaný podrobněji nevyjadřoval, neboť se jedná o pouhé konstatování dřívějších skutečností, které ani žalovaný v současné době není oprávněn přezkoumávat, či tyto skutečnosti posuzovat. Správní orgán I. stupně (dále jen stavební úřad) se však k této námitce vyjádřil. Dle jeho posouzení se žalobci nemohli domnívat, že v době výstavby jejich RD zastavuje poslední pozemkovou parcelu vedle komunikace. Sousední pozemek totiž (tehdy parc.č. 5533) patřil v té době J. T. Komunikace tudy nikdy nevedla a pan T. z důvodu možné výstavby na svém pozemku vznášel ve stavebním řízení námitky. Žalobci tedy věděli o možné výstavbě RD na sousedním pozemku. I přes tento fakt si neponechali do zahrady boční průchod a průjezd v dostatečné šířce. Odpovědnost za takto vzniklou situaci nelze přenášet na dřívější MěNV (následně Město Pohořelice či stavební úřad) jen proto, že MěNV nesouhlasil s odprodejem další části pozemku žalobcům (žalobci si pozemek v celé šíři zastavěli). Žalovaný se s takto vysloveným názorem ztotožnil.

Žalobci dále v odvolání namítali, že k navržené dispozici jejich rodinného domu stavební úřad neměl připomínky. Stavbu domu povolil a pak v roce 1989 zkolaudoval. K tomu žalovaný uvedl, že postupem stavebního úřadu při povolování stavby rodinného domu žalobců a jeho následné kolaudaci v roce 1989 již není oprávněn se zabývat. Podle ust. § 96 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) lze totiž přezkoumat pravomocná rozhodnutí do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.

Žalobci dále v odvolání namítali, že po celou dobu k přístupu do domu a vjezdu do zahrady používali část sousedního pozemku parc. č. 525/1 (pozemek dříve ve vlastnictví státu, nyní stavebníků). Jejich žádost o zřízení práva k užívání tohoto pozemku nebyla ze strany MěNV akceptována. Na základě ústní dohody se sousedy (stavebníky) tuto část jejich pozemku v šířce cca 30 cm dosud užívali. K tomu žalovaný uvedl, že užívání částí sousedního pozemku k procházení a k projíždění do dvora, nemůže být dostatečným důvodem pro nepovolení předmětné stavby oplocení. Samotná stavba oplocení neomezuje žalobce v jejich právech, ale toliko jim zamezuje neoprávněně užívat sousední pozemek. Z předložené projektové dokumentace stavby oplocení je zřejmé, že mezi předmětnou stavbou oplocení a rodinným domem žalobců je mezera v šířce 75 cm, což jim nadále umožňuje procházet z ulice do dvora jejich rodinného domu. Žalovaný dále odkázal na rozsudek OS Břeclav, jímž nebylo žalobcům přiznáno právo odpovídající věcnému břemenu vytržením části pozemku p.č. 525/1. Nedošlo k porušení práv žalobců na užívání jejich pozemku či stavby.

Žalobci dále namítali, že nebudou mít možnost vjezdu do dvora příručním vozíkem. K tomu žalovaný zopakoval, že mezera mezi stavbou oplocení a RD žalobců v šířce cca 75 cm jim nadále umožňuje procházet z ulice do dvora jejich rodinného domu. Při umístění či povolování staveb oplocení v hranici pozemku se odstupové vzdálenosti od sousedních staveb neuplatňují, resp. prováděcí vyhlášky ke stavebnímu zákonu toto nestanovují. Při dodatečném povolení rozestavěné stavby oplocení je stavební úřad povinen především zkoumat, zda stavebně technické provedení stavby oplocení vyhovuje obecným požadavkům na výstavbu a

zejména, zda stavba je umístěna na pozemku, ke kterému má stavebník vlastnické nebo jiné věcné právo.

Žalovaný dále cituje ust. § 12 odst. 2 a 3 vyhl. č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, platné v době zpracování projektové dokumentace, která stanoví podmínky pro stavbu oplocení. Z předložené projektové dokumentace stavby je zřejmé, že se jedná o stavbu oplocení v celkové délce 14,90 m, z toho 5,10 m tvoří zděná zídka s oplechováním o výšce 1,80 m, zbývající část oplocení je navržena z pletiva z ocelových trubek s patkami o výšce 1,80 m. Z uliční části bude oplocení ukončeno dvoukřídlovou bránou o velikosti 3,0 m x 1,80 m, ukotvenou k levému uličnímu rohu RD stavebníků. Stavba oplocení bude umístěna na pozemku parc. č. 525/1, k.ú. Pohořelice nad Jihlavou ve vlastnictví stavebníků, v odstupové vzdálenosti 3,30 m od štítu rodinného domu stavebníků a cca 0,75 m od rodinného domu žalobců. Předmětná stavba oplocení bude z větší části provedena z pozinkovaného pletiva do ocelových sloupků s patkami s ukončením dvoukřídlovou ocelovou (neprůhlednou) bránou. V posuzovaném případě tak nelze dospět k závěru, že oplocení včetně zídky umístěné směrem ke dvorní části RD by svým rozsahem, tvarem či použitým materiálem narušovalo charakter zástavby v dané lokalitě či jeho okolí. Oplocení ukončené bránou bude umístěno ve vzdálenosti 11,0 m od místní komunikace, a proto nezasahuje do rozhledového pole přilehlé pozemní komunikace. Rovněž neohrožuje bezpečnost osob či účastníků silničního provozu. Z fotodokumentace předložené žalobci je zřejmé, že původně stavebníci do hranice pozemku umístili drátěné pletivo na ocelových sloupcích, zabetonovaných do gumových pneumatik. Pletivo bylo následně odstraněno a v daném místě se nyní nachází rozestavěná stavba oplocení, která je tvořena zčásti zděnou zídou a ve zbývající délce jsou zhotoveny ocelové sloupky do betonového základu. Pro úplné dokončení stavby bude na sloupky upevněno drátěné pletivo a bude osazena dvoukřídlová brána. Žalovaný tedy nedospěl k závěru, že by předmětná stavba oplocení, rozestavěná či po jejím úplném dokončení, neodpovídala zásadám bezpečnosti nebo byla neestetická.

Žalobci dále namítali, že realizací stavby oplocení bude značně ztížen přístup požární techniky do jejich nemovitosti. Zde žalovaný odkázal na argumentaci stavebního úřadu. Charakter zástavby RD na ulici Polní je řadový a vstup do zahrad je řešen průchodem přes RD. Přístup požární techniky k provedení případného zásahu počítá i s řadovou zástavbou (požární hadice jsou dostatečně dlouhé). Rovněž průchod z ulice do dvorní části RD žalobců v šířce cca 75 cm bude zachován, a proto nelze dospět k tomu, že realizací stavby oplocení bude znemožněn přístup požární techniky.

Žalobci dále namítali, že stavební úřad se nevypořádal s tím, zda je dodržena norma v požadované šířce komunikace pro rodinné domy, neboť mezi jejich RD a plotem sousedů je mezera 75 cm. K tomu žalovaný uvedl, že umístěním stavby oplocení do hranice pozemku parc.č. 525/1 k.ú. Pohořelice nad Jihlavou bude odstupován, vzdálenost mezi stávajícími rodinnými domy zachována stejně jako dosud. Při umísťování staveb oplocení v hranici pozemku se pak odstupové vzdálenosti od sousedních staveb neuplatňují.

Žalobci se včas podanou žalobou domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného.

V žalobě uvedli, že v 80. letech byl dům v poslední řadě a za domem byl pozemek ve vlastnictví tehdejšího MěNV. Na něm byla dle jejich informací plánována komunikace. Žalobci proto v dobré víře zvolili dispozici jejich domu tak, že vchod do domu je ze strany cizího pozemku. Stavební úřad k této dispozici neměl žádné připomínky, stavbu domu povolil a v roce 1989 zkolaudoval. Žalobci po celou dobu k přístupu do domu a vjezdu do zahrady za domem používali část sousedního pozemku č.p. 525. Se stavebníky se ústně dohodli na užívání části jejich pozemku. Na užívanou část položili žalobci zatravnovací panely, které však později na žádost stavebníků museli odstranit. V mimosoudních jednáních požadovali

žalobci odkup části pozemku tak, aby měli možnost vjezdu do dvora (70 cm od hranic pozemků).

Žalobci namítali, že stavba neodpovídá zásadám bezpečnosti. Dle sdělení Hasičského záchranného sboru, bude-li povolen plot, bude značně ztížený přístup do jejich nemovitosti k případné likvidaci požáru.

Žalobci dále namítali, že stavební úřad a ani žalovaný se nezabýval jejich námitkou, zda je dodržena norma, která stanovuje šířku komunikace pro rodinné domy. Mezi domem žalobců a plotem sousedů je totiž mezera v průměru 75 cm, z toho je 65 cm žalobců a zbytek stavebníků.

Žalobci dále namítali, že dle předložených fotografií je stavba neestetická. Podmínka posouzení estetičnosti stavby však není právně zakotveným kritériem k posouzení stavby, a proto se tímto hlediskem stavební úřady nezabývají. Dle názoru žalobců by se však stavební úřady měly takovým posouzením zabývat. Vysvětlení žalovaného v tomto směru je nedostatečné a jeho stanovisko směřuje k tomu, že města, městyse i obce budou zaplaveny stavbami s různými přístavky a ploty přilepenými na vedlejší nemovitost, tak jak v posuzovaném případě.

Žalobci dále namítali, že jejich situaci zavinil v 80. letech stavební úřad. Žalobci se obrátili na zástupce Města Pohořelice, protože stavebníci z druhé strany svého domu zasahují svými nemovitostmi, tj. stavbami do pozemků města. Navrhli, aby město vstoupilo do jejich vzájemných sporů a situaci vyřešilo případnou směnou pozemků. Zástupci města však navrhli zastupitelstvu, aby stavebníkům část jimi zastavěného městského pozemku, který bez právního důvodu několik let užívají, byla prodána za Kč 100 Kč/m². Tržní hodnota stavebních pozemků v Pohořelicích činí 1 000 až 1 500 Kč/m².

Žalobci závěrem uvedli, že správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Dbá, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Pokud to také povaha projednávané věci umožňuje, měl by se pokusit správní orgán o smírné odstranění rozporů, které brání řádnému projednání a rozhodnutí dané věci. Takovým způsobem však správní orgány nepostupovaly. Žalovaný měl rozhodnutí stavebního úřadu zrušit a vyzvat jej ke smírnému řešení věci za účasti města.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl obdobné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí. Doplnil, že není oprávněn žádným zákonným způsobem zasahovat do případných majetkoprávních vztahů mezi žalobci, stavebníky či městem. Žalobci měli po celou dobu řízení možnost smírného vyřešení celé věci se stavebníky (stavební řízení trvá již od roku 2004). Z předložených správních spisů pak vyplývá, že stavebníci opakovaně nabízeli žalobcům prodej části jejich pozemku, ale žalobci neustále navyšovali své požadavky.

Krajský soud v Brně přezkoumal v rozsahu žalobních bodů napadené rozhodnutí, stejně tak i řízení, které předcházelo jeho vydání a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V posuzovaném případě bylo zahájeno řízení o odstranění stavby dle ust. § 129 stavebního zákona. Stavebník musí v řízení podle § 129 odst. 3 stavebního zákona prokázat, že stavba není mimo jiné umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a že není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním zákonem. Dodatečné povolení pak může být vydáno v řízení, jež je podle stavebního zákona koncipováno jako řízení návrhové. Je tedy

věci stavebníka, aby prokázal splnění podmínek, s nimiž stavební zákon spojuje možnost dodatečného povolení stavby. Tato otázka je v řízení o odstranění stavby otázkou předběžnou, do jejíhož vyřešení stavební úřad řízení o odstranění stavby přeruší. Obsah pojmu veřejný zájem je však ve stavebním právu při povolování staveb, jakož i při jejich dodatečném povolování zhmotněn právě prostřednictvím požadavků, vyplývajících z územně plánovací dokumentace, cílů a záměrů územního plánování, obecných technických požadavků na výstavbu, technických požadavků na stavbu a zájmů chráněných zvláštními právními předpisy. Právě stanovením uvedených požadavků je sledováno naplnění veřejného zájmu. Stanovením technických požadavků na výstavby či stavby je také sledován veřejný zájem, a to zejména zájem na bezpečnosti takové stavby, řádné funkčnosti stavby a tím i ochraně zdraví uživatelů této stavby, jakož i jiných osob, ochraně životního prostředí. Významnou podmínkou pro dodatečné povolení stavby je tedy povinnost stavebníka prokázat, že stavba, postavená bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním, je v souladu s veřejným zájmem. Jedná se o neobvyklý postup, který sleduje přenesení důkazního břemene na toho, kdo zákon porušil. Je proto na stavebníkovi, aby předložil (zpravidla v průběhu řízení a ve lhůtě stanovené případně stavebním úřadem) žádost o dodatečné stavební povolení a doložil ji podklady a doklady ve stejném rozsahu, jako u standardní žádosti o stavební povolení.

Pro posouzení věci je rozhodné, že žalobcům nesvědčí věcné právo ve formě věcného břemene průchodu a průjezdu cyklistickým kolem a ručním vozíkem přes pozemek p.č. 525/1 ve vlastnictví stavebníků. Takový závěr vyplývá z rozsudku OS Břeclav ze dne 16.2.2009, č.j. 9C 278/2005-66 (právní moc dne 1.4.2009). Žalobcům tedy nesvědčí věcné břemeno dle ust. § 151 n a násl. zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, které by neumožňovalo dodatečné povolení stavby oplocení na pozemku p.č. 525/1. Žalobci ani netvrdili, že by stavba byla umístěna na jejich pozemku. Předmětná stavba oplocení pak nezamezuje žalobcům v průchodu z ulice do dvora jejich rodinného domu. Mezi oplocením a nemovitostí žalobců je mezera o šířce 75 cm, což potvrdili i žalobci. Žalovaný se rovněž zabýval námitkou žalobců, že nebyla dodržena norma a požadovaná šíře komunikace pro rodinné domy (str. 8 odst. 3 rozhodnutí žalovaného). Soud se zde ztotožnil se žalovaným, že samotné odstupové vzdálenosti mezi nemovitostí stavebníků a žalobců nejsou stavbou oplocení nijak dotčeny. Ze stavebního zákona, prováděcích předpisů a ani technických norem nevyplývá konkrétní vzdálenost mezi oplocením a sousední nemovitostí, jak je tomu v případě odstupových vzdáleností mezi rodinnými domky či od společných hranic pozemků (např. § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území). Žalobci ani nekonkretizovali, jaké ustanovení, které právní normy, mělo být porušeno tím, že vzdálenost jejich nemovitosti od oplocení dosahuje 75 cm. Mezi nemovitostí žalobců a stavebníkem žádná veřejná komunikace nevede.

Žalobci dále namítali ztížení přístupu požární techniky. Stavební úřad, jehož hodnocení převzal i žalovaný k tomu uvedl, že charakter zástavby na ulici Polní je řadový a vstup do zahrad je řešen průchodem přes RD. Přístup požární techniky k provedení případného zásahu počítá i s řadovou zástavbou. Požární hadice jsou dostatečně dlouhé. Zde je navíc umožněn rychlejší zásah v případě požáru ve dvorní části, protože není nutné procházet, ale použít boční vstup, které ostatní domy v řadové zástavbě nemají a jehož šířka 75 cm postačí. Dle názoru soudu správní orgány k námitce žalobců ve správním řízení dostatečně zhodnotily stavbu oplocení z pohledu jejího souladu s veřejným zájmem na protipožární ochraně. Žalobci nenamítali ani žádné konkrétní okolnosti, proč bude stavba oplocení z pohledu případného zásahu při požáru znamenat značné ztížení přístupu do nemovitosti žalobců. Žalobci zde toliko nekonkrétně odkázali na sdělení hasičského sboru. Žádné důkazy však v tomto směru nepředložili. S ohledem na výše uvedené neshledal soud

jejich námitku důvodnou. Jak vyplývá z projektové dokumentace, samotné řešení plotu nepodléhá požárně bezpečnostnímu řešení, neboť navržený plot je nehořlavý. Ani tento závěr žalobci žádným konkrétním důkazem nezpochybnili.

Žalobci dále namítali, že se správní orgány nezabývaly estetickou stránkou věci. K tomu soud uvádí, že dle ust. § 12 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu (platná v době zpracování dokumentace) oplocení nesmí svým rozsahem, tvarem a použitým materiálem narušit charakter stavby na oplocovaném pozemku a jejího okolí a nesmí zasahovat do rozhledového pole připojení stavby na pozemní komunikace. Dle ust. § 12 odst. 3 provedení oplocení nesmí ohrožovat bezpečnost osob, včetně osob s omezenou schopností pohybu a orientace a účastníků silničního provozu. Jak vyplývá z projektové dokumentace, jedná se o stavbu oplocení v celkové délce 14,90 m, z toho 5,10 m tvoří zděná zídka s oplechováním o výšce 1,80 m, zbývající část oplocení je navržena z pletiva z ocelových trubek s patkami o výšce 1,80 m. Z uliční části bude oplocení ukončeno dvoukřídlovou bránou o velikosti 3,0 m x 1,80 m, ukotvenou k levému uličnímu rohu RD stavebníků. Stavba oplocení bude umístěna na pozemku parc. č. 525/1, k.ú. Pohořelice nad Jihlavou ve vlastnictví stavebníků, v odstupové vzdálenosti 3,30 m od štítu rodinného domu stavebníků a cca 0,75 m od rodinného domu žalobců. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že předmětná stavba oplocení bude z větší části provedena z pozinkovaného pletiva do ocelových sloupků s patkami s ukončením dvoukřídlovou ocelovou (neprůhlednou) bránou. Dle posouzení žalovaného nelze dospět k závěru, že by oplocení svým rozsahem, tvarem či použitým materiálem narušovalo charakter zástavby v dané lokalitě či jeho okolí. Žalovaný se tedy kritérii stanovenými pro přípustnost povolení oplocení zabýval. Soud rovněž nedospěl k závěru, že by dodatečné povolení oplocení narušilo charakter stavby na oplocovaném pozemku, tj. RD stavebníků, či okolní zástavby RD, a to ani po shlednutí žalobci přiložených fotografií. S ohledem na charakter oplocení (plot mezi dvěma RD v řadové zástavbě) a jeho vzdálenosti od místní komunikace 11 m nelze dospět k závěru, že by stavba oplocení zasahovala do rozhledového pole přilehlé pozemní komunikace nebo by ohrožovala bezpečnost osob či účastníků silničního provozu.

Soud se neztotožnil ani s argumentací žalobců, že žalovaný měl rozhodnutí stavebního úřadu zrušit a vyzvat stavební úřad ke smírnému vyřešení věci za účasti města Pohořelice. Dle § 5 správního řádu, pokud to povaha projednávané věci umožňuje, pokusí se správní orgán o smírné odstranění rozporů, které brání řádnému projednání a rozhodnutí dané věci. Ve správním spise (protokol ze dne 24.11.2009, č.j. MUPOD 23175/2009) je uvedeno, že stavebníci nabízeli žalobcům část pozemků k prodeji, ale vždy došlo k navýšení požadavků. V přípisu právní zástupkyně žalobců (omluva z místního šetření ze dne 2.11.2009) je uvedeno, že se žalobci snažili se stavebníky dohodnout. Nabídli jim odstranění plotu na jejich náklady a jeho posunutí, což tito neakceptovali. Dle názoru soudu je zřejmé, že mezi účastníky nebylo možné smírné vyřešení celé věci. Dle názoru soudu však ani to, že se správní orgán nepokusí o smírné vyřešení věci, nevede bez přistoupení dalších okolností (např. shodné žádosti všech účastníků řízení) ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Námitky žalobců, vztahující se ke stavebnímu povolení jejich domu a jeho následné kolaudaci v roce 1989, případně jednání o odkupu pozemků či jejich směny mezi městem stavebníkem a žalobci nejsou pro posouzení dané věci relevantní a soud se jimi proto nezabýval.

Náhrada nákladů řízení nebyla přiznána žádnému z účastníků. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá (§ 60 odst.1 s.ř.s.). Žalovanému žádné náklady řízení ve smyslu ust. § 57 s.ř.s. nevznikly.

Podle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, které jí soud uložil. Z důvodu zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud neuložil plnění povinnosti a ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, právo na náhradu nákladů jim nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 30.1.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu